

Chương 30- Vu sa thái Snape

Người dịch: Johnny, Rev: BKLN

Vào giây phút ngón tay mụ ta chạm vào Dấu Hiệu, cái theo của Harry bỗng rất dữ dội, căn phòng đầy sao biến mất khỏi tầm nhìn của nó, và nó thấy mình đang đứng trên một chỗ nhấp nhô đá tảng trên đỉnh của một vách đá, biển cả đang táp sóng xung quanh nó, và có một niềm hân hoan trong tim nó - *Chúng đã có thắng bé.*

Một tiếng nổ lớn đưa Harry quay lại nơi nó đang đứng. Mắt phương hướng, nó giơ đũa phép lên, nhưng mụ phù thủy trước mặt nó đã bắt đầu ngã về phía trước, mụ ta ngã sầm xuống đất mạnh đến nỗi kiếng trong tủ sách phát ra tiếng leng keng.

"Mình chưa bao giờ yếm bùa Choáng lên ai ngoài lớp D.A cả," Luna nói, với giọng thích thú mơ màng. "Nó ồn ào hơn mình tưởng."

Và đó đủ để chắc chắn rằng trần nhà đang rung lên với những bước chân chạy vội vã, những tiếng động đó vang lên càng lúc càng lớn hơn từ đằng sau cái cửa dẫn đến khu phòng ngủ. Lời nguyện của Luna đã làm cho cả nhà Ravenclaws đang ngủ phía trên thức dậy.

"Luna, em ở đâu? Anh cần dùng chiếc Áo choàng!"

Chân của Luna biến ra từ hư không, Harry chạy nhanh về phía cô bé và cô bé phủ chiếc áo qua người chúng khi cánh cửa mở ra và một dòng người nhà Ravenclaws, đều trong bộ đồ ngủ, lũ lượt tràn vào phòng chính. Trong những tiếng thở hổn hển là những tiếng kêu với sự ngỡ ngàng khi chúng nhìn thấy Alecto nằm ở đó bất động. Một cách chậm chạp, chúng lân lê về phía mụ ta, một con quái vật sẵn sàng choàng dậy bất cứ lúc nào và tấn công chúng. Và sau đó một đũa năm nhút dưng cảm tiến tới gần mụ, và đưa cho mụ ta một cái vào đằng sau lưng với ngón chân mập mạp của nó.

"Em nghĩ mụ ta tiêu rồi!" cậu bé reo lên phấn khởi.

"Ồi nhìn kìa," Luna thì thầm hạnh phúc, khi nhà Ravenclaws đang vây quanh Alecto. "Họ đang thoả mãn làm sao!"

"Ừ, tuyệt....."

Harry nhắm nghiền mắt, và vết sẹo làm nó thốn đau, nó chọn để đi vào trí não của chúa tể Voldemort thân lần nữa... Nó đang đi dọc theo một cái đường hầm dài thật dài vào trong một cái hang lớn.... Hẳn ta đang kiểm tra cái mặt dây chuyền trước khi đến đây... nhưng điều đó không tốn của hẳn nhiều thời gian...

Có một tiếng gõ nhẹ ngoài phòng sinh hoạt chung và tất cả bọn nhà Ravenclaw chết cứng. Từ một bên của phòng, Harry nghe thấy một giọng nói như thể đang vang ra từ phía cái năm cửa hình đại bàng.

"Những vật thể biến mất sẽ đi đâu?"

"Tôi không biết, mở ra!" một giọng nói cộc cằn gầm gừ, mà Harry

đoán là của em trai nhà Carrow, Amycus, "Alecto? Alecto? Chị có ở đó không? Chị bắt được nó chưa? Mở cửa ra!"

Đám nhà Ravenclaws run rẩy thì thào với nhau, hoảng sợ cực độ. Và sau đó, không được cảnh báo, có một tràng tiếng nổ lớn vang lên, như thể có ai đó đang bắn hoả lực hết công suất phía bên kia cánh cửa.

"Alecto! Nếu ông ta đến, mà chúng ta chưa bắt được Potter, chị có muốn điều xảy ra với nhà Malfoys không! Trả lời tao ngay!" Amycus gầm lên, lắc dữ dội cái cửa hết sức bình sinh, nhưng cánh cửa không hề mở ra. Bọn nhà Ravenclaw đã lui về phía sau, một số đưa hoảng loạn nhất thì chạy lên cầu thang đến giường ngủ của nó. Và, đúng lúc Harry đang tự hỏi, không biết nó có nên phá tung cái cửa ra, vào ếm bùa Choáng vào Amycus trước khi bọn tử thần thực tử có thể làm gì được hay không, thì sau một giây, một giọng nói quen thuộc nhất lại vang lên đằng sau cánh cửa:

"Tôi có thể xin hỏi anh đang làm gì đó, giáo sư Carrow?"

"Cố---qua---được---cái---cửa thôi tha này!" Amycus nói to, "đi tìm lão Flitwick đi! Để lão tao mở cho tôi, ngay bây giờ!"

"Nhưng có phải chị anh ở trong này không?" giáo sư McGonagall hỏi, "có phải giáo sư Flitwick đã đưa cô ấy vào sớm hôm nay, theo yêu cầu khẩn cấp của anh? Có lẽ chị anh sẽ mở được cửa mà thôi! Và anh sẽ không phải dựng một nửa toà lâu đài dậy."

"Mụ ta không trả lời, bà già khốn kiếp! Garn! Mở ta, ngay!"

"Được thôi, nếu anh muốn," giáo sư Mc Gonagall , giọng lạnh lùng. "Cõ một tiếng gõ hẹ nhẹ trên khung cửa và giọng nói tiếp tục. "Những vật thể bị biến mất sẽ hoá đi đâu?"

"Đi vào hư không, mà phải nói là, mọi thứ," giáo sư McGonagall trả lời.

"Đúng đấy," cái nắm cửa hình chim đại bàng trả lời, và cánh cửa mở tung ra.

Vài đứa nhà Ravenclaws vẫn còn đứng chôn chân ở thềm khi mà Amycus lao vào ngưỡng cửa, giường cao đưa phép. Gù như chị của lão, hẳn có một khuôn mặt xanh xao vàng vọt, trắng bệch bệch và một cặp mắt ti hí, dán chặt vào Alecto, kẻ đang nằm sõng xoài trên sàn nhà. Hẳn réo lên giận dữ và khiếp đảm.

"Chúng nó đã làm gì, bọn thú con kia?" Hẳn thét lên. "Ta sẽ tra tấn từng đứa bọn người đến khi phát hiện ra đứa nào làm việc này - và chúa tể bóng tối sẽ nói gì chứ?" hẳn rít lên, đứng trên cơ thể bất động của chị hẳn, và tự bặt vào đầu mình với nắm đấm, "Chúng ta chưa có thẳng nhãi, và chúng đã đi và giết cô ấy!"

"Cô ta chỉ bị yếm bùa Choáng thôi!" giáo sư McGonagal nói thiếu kiên nhẫn, sau khi vừa quỳ xuống kiểm tra Alecto. "Cô ta sẽ ổn cả thôi!"

"Không mụ ấy không ổn quái gì đâu!" Amycus gầm gừ. "Nhất là sau khi chúa tể bóng tối hiểu lầm mụ, mụ ta đã đi và được giao phải bắt nó, ta cảm thấy dấu hiệu bóng rát, và ta nghĩ mình đã tóm được Potter!"

"Tóm Potter?" giáo sư McGonagal nói sắc sảo. "Anh ý là sao khi anh nói "Tóm được Potter?"

"Ông ấy nói là Potter sẽ thử vào bên trong toà tháp Ravenclaw, và giao cho chúng tôi nếu chúng tôi bắt được nó!"

"Tại sao Harry phải vào tháp Ravenclaw? Harry thuộc nhà tôi mà!" Ân sau sự thiếu tin cậy và giận dữ mà giáo sư Minerva McGonagall thể hiện, Harry cảm giác có một sức căng của sự tự hào rõ ràng trong giọng nói của bà, có cái cảm giác bà đang lấn lướt hẳn ta.

"Chúng tôi được biết nó có thể sẽ vào đây!" Carrow nói. "Tôi cũng không biết làm sao, phải không?"

"Giáo sư McGonagall đứng thẳng lên và con mắt sáng quắc của bà đảo quanh phòng. Có hai lần lướt qua chỗ mà Harry và Luna đang đứng.

"Chúng ta có thể tra hỏi bọn nhãi," Amycus nói, cái mặt heo của hắn nhìn quý quyết hết mức. "Và đó là việc ta sẽ làm. Ta sẽ nói Alecto bị yếm bởi lũ nhóc, lũ nhóc trên kia" - hắn nhìn lên bầu trời đầy sao trên phòng sinh hoạt chung - "và chúng ta sẽ nói chúng buộc mẹ phải ịn vào dấu hiệu của mẹ, và đó là lí do làm sau ông ấy có một tín hiệu giả... Ông ấy có thể trừng phạt bọn nhỏ. Một hai đứa nhãi con chết đi, thì có gì khác biệt?"

"Chỉ là sự khác biệt giữa sự thật và giả dối, sự can đảm và đốn hèn," giáo sư McGonagall lạnh lùng. Khuôn mặt bà đã tím tái vì giận dữ, "một sự khác biệt, mà nói ngắn gọn, mà chị người và người không tài nào tán thành. Nhưng hãy để ta cho người rõ ràng. Người sẽ phải đối mặt với nhiều học sinh ở Hogwarts này đây, ta sẽ không cho phép người đâu!"

"Xin lỗi à?"

Amycus bước về phía trước cho đến khi hắn ta đến chỗ giáo sư McGonagall, mặt lão xấp lại đến cách có vài inch khuôn mặt của bà. Bà kiên quyết không lùi lại về đằng sau, nhưng nhìn xuống hắn ta như thể hắn ta là một thứ gì ghê tởm nhứt mà bà có thể thấy được dinh dính trong cái bồn cầu.

"Đây không phải trong trường hợp mà mẹ sẽ cho phép hay không, Minerve à. Thời của mẹ hết rồi. Giờ thì đã là phần việc của bọn ta. Nếu mẹ không biến đi, mẹ sẽ phải chịu hậu quả đấy!"

Và hắn nhổ vào mặt bà.

Harry kéo cái áo choàng ra khỏi mình, và giương cao đũa phép, nói, "người không được làm vậy!"

Khi Amycus chưa kịp quay ra, Harry hét lên, "Crucio!"

Tên tử thần thực tử ngã uỳnh trên đôi chân của chính hắn. Hắn ngã vào không khí như một người bị chìm nước, quần quại và rên rỉ trong cơn đau, và sau đó, với một tiếng rắc lớn, và tiếng vỡ toang của kính, hắn đổ rầm vào cái tủ kệ sách và sụp hẳn, vô thức, trên sàn nhà.

"Ta đã thấy điều Bellatrix nói," Harry lạnh lùng, máu dồn dập dồn về não nó, "mày phải thật sự muốn điều đó."

"Potter!" giáo sư McGonagall thầm thì, đấm thùm thụp vào ngực bà.

"Potter! ---con ở đây! Cái gì -- Thế nào?" bà cố để nói được rõ ràng.

"Potter à, thật là ngu ngốc đó con!"

"Hắn nhổ vào cô," Harry đáp trả.

"Potter à, con thật, thật gallant, nhưng con không nhận ra hay sao --?"

"Phải con nhận ra!" nó chắc chắn với bà. Một cách nào đó cơn hoảng loạn của bà làm cho nó kiên định: "Giáo sư McGonagall, chúa tể hắc ám đang trên đường tới đây!"

"Giờ thì anh được nói ra cái tên đó rồi hả?" Luna hỏi với một giọng hứng thú, kéo cái áo choàng tàng hình ra. Sự xuất hiện của kẻ ngoài vòng pháp luật thứ hai làm cho bà McGonagall vui mừng lên rất nhiều. Và đang lùi về sau và ngã xuống một cái ghế to gần đó, giữ chặt cổ áo chùng dài xưa của bà.

"Anh không nghĩ có gì khác khi ta gọi hắn nữa," Harry nói với Luna.

"hắn đã biết anh ở đâu."

Trong phần não của Harry, cái phần kết nối với vết sẹo giận dữ, bỏng rát, nó có thể thấy Voldemort đang lái thuyền nhanh chóng về con hồ tối tăm trên cái thuyền màu xanh chết chóc... hắn đã gần như đến được hòn đảo nơi cái bệ đá được dựng lên...

"Con phải trốn ngay," giáo sư McGonagall nói. "Ngay bây giờ, càng nhanh càng tốt!"

"Con không thể," Harry nói, "Có một thứ con phải làm. Thừa giáo sư, giáo sư có biết cái vương miện của Ravenclaw ở đâu không?"

"V-vương m-miện của Ravenclaw? Tất nhiên là không rồi - nó đã thất lạc hàng thế kỉ nay rồi mà?" bà ngồi thẳng hơn, "Potter à, thật là điên rồ, quá sức điên rồ con ạ, khi con vào toà lâu đài thế này---"

Con phải làm vậy thôi." Harry nói. "Giáo sư, nếu có thứ gì được giấu ở đây mà con phải đi tìm, thì đó là chiếc vương miện--- nếu con có thể nói chuyện với thầy Flitwick một chút--"

Có một tiếng ai đó chuyển động, tiếng kiếng vỡ loảng xoảng, và Amycus đang đứng dậy. Trước khi Harry và Luna kịp làm gì đó, giáo sư McGonagall đã giương cao cây gậy phép, đứng thẳng lên và chỉ thẳng nó vào mặt tên tử thần thực tử lão đảo: "Imperio!" (Độc đoán!)

Amycus đứng dậy, tiến đến chỗ chị hắn, nhặt cây gậy lên, và sau đó lê chân ngoan ngoãn tới chỗ giáo sư McGonagall, giao nộp nó và cả đũa phép của hắn cho bà. Rồi hắn nằm xuống bên cạnh chị, bà McGonagall vẫy đũa phép một lần nữa, một sợi dây thừng màu bạc dài xuất hiện từ hư không và cuốn chặt xung quanh nhà Carrows, giữ chặt chúng lại với nhau.

"Potter," giáo sư McGonagal nói, quay mặt lại nhìn nó lần nữa, hoàn toàn lơ phắt đi sự khó chịu của nhà Carrows. "Nếu kẻ mà ai cũng biết là ai đấy thực sự biết con đang ở đây---"

Và khi bà nói điều đó, một cơn giận điên cuồng như là cơn đau thể xác chặt bằng lấy Harry, đốt cháy cái sẹo của nó, và trong một giây nó

đang nhìn xuống cái chậu đá đầy độc dược mà giờ đã cạn, và không hề có chiếc mặt dây chuyền nào dưới đáy chậu.

"Potter, anh ổn cả chứ?" Có một giọng nói, và Harry trở lại. Nó đang bám lấy vai của Luna để đứng vững.

"Thời gian đã qua rồi, Voldemort đang đến gần hơn, giáo sư, con đang thực hiện lệnh của thầy Dumbledore, con phải tìm những gì thầy muốn con phải tìm! Nhưng trước tiên ta phải đưa các học sinh ra khỏi lâu đài trước khi ta lục soát toà nhà. Chỉ có con thì Voldemort mới muốn, nhưng con cá là hẳn không phiền giết thêm một hay hai người đâu!" Đến bây giờ hẳn đã biết con đang tìm kiếm Horcruxes. Harry kết thúc câu nói trong đầu nó.

"Con đang thực hiện lệnh của thầy Dumbledore?" Bà nhắc lại với một cái nhìn king ngạc rạn rỡ. Và sau đó bà đứng thẳng dậy.

"Chúng ta sẽ bảo vệ ngôi trường trước kẻ-chớ-gọi-tên khi con đang tìm kiếm cái vật này."

"Có thể vậy không?"

"Ta nghĩ vậy," giáo sư McGonagall nói khô khan, "giáo viên chúng ta giỏi phép thuật chứ, con biết đấy. Ta chắc chắn là chúng ta có thể giữ chân hẳn một lúc nếu chúng ta đặt hết lòng quyết tâm vào đó. Dĩ nhiên, một số thứ phải làm cho xong với thầy Snape."

"Để con"

"Và nếu Hogwarts đang tiến vào một trạng thái vây hãm, với chúa tể bóng tối ở ngưỡng cửa, thật sự là khôn ngoan nếu để những người trẻ vô tội này ra khỏi cuộc chiến càng sớm càng tốt. Với mạng Floo bị canh giữ, và không thể độn thổ trong khuôn viên..."

"Có một cách," Harry nói nhanh, và nó giải thích về cách để đi tới quán Đầu Heo.

"Potter à, ta đang nói tới hàng trăm học sinh--"

"Con biết, giáo sư, nhưng nếu bọn tử thần thực tử đang tập trung ở rìa của ngôi trường, chúng sẽ không để ý đến những ai độn thổ khỏi quán Đầu Heo đâu!"

"Kế hoạch khả thi," bà đồng ý. Và bà chỉ cây gậy phép vào nhà Carrows, một cái mạng bằng bạc rút ra trên người bọn chúng, quần chặt chúng lại, và treo chúng lên không trung. Chúng trôi nổi trong không khí, giữa cái trần nhà màu xanh và vàng tối tăm, như thể hai sinh vật dưới biển cực kỳ xấu xí và to tổ chẳng. "Đi nào, chúng ta phải cảnh báo các người quản lý nhà khác. Con nên khoác cái áo choàng tàng hình vào."

Bà đi thẳng ra phía cửa, và vừa đi vừa giơ cao cái gậy. Từ đầu cây gậy ba con mèo bằng bạc với những dấu hiệu đặc biệt xung quanh mắt nhảy vọt ra. 3 vị thần hộ mệnh chạy đi nhanh chóng, toả ánh sáng bạc đến khắp nơi, theo sau là giáo sư McGonagall, Harry và Luna.

Khi chúng ra đến thềm cửa, chúng ngay lập tức tách ra, rời khỏi họ lần lượt. Bộ áo chùng của giáo sư McGonagall lướt nhanh trên sàn, theo

sát đằng sau là Harry và Lunna chạy thấp thòm dưới cái áo choàng tàng hình.

Họ đi xuống thêm hai tầng lầu nữa, và một ai đó nhẹ nhàng theo chân họ. Harry, cái sẹo vẫn còn bóng rít, nghe thấy tiếng động đầu tiên. Nó dốc cái túi quanh cổ để tìm tấm bản đồ Đạo Tặc, nhưng ngay trước khi nó có thể lấy ra, giáo sư McGonagall cũng đã biết được về kẻ đồng hành lạ mặt. Bà đi chậm lại, giơ cao cây gậy, sẵn sàng để đấu tay đôi, và nói, "Ai vậy?"

"Là ta," một giọng nói trầm cất lên.

Từ đằng sau một bộ giáp, Severus Snape bước ra.

Cơ giận sôi người nó bùng phát khi Harry nhìn thấy hăn ta. Nó đã quên mất những chi tiết về diện mạo của Snape trong nỗi kinh tởm về tội ác của hăn, quên hăn cái cách mái tóc nhờn bóng đen nhánh rủ xuống xung quanh khuôn mặt mỏng quẹt, và cái cách đôi mắt hăn nhìn chết chóc, lạnh lẽo. Hăn không mặc đồ ngủ, mà chỉ mặc áo chùng đen hàng ngày, và cũng đang giữ cây gậy giương cao sẵn sàng cho một trận chiến.

"Nhà Carrows đâu?" hăn hỏi nhẹ nhàng.

"Nơi mà anh phái chúng đến, tôi nghĩ là như vậy, thưa anh Severus," giáo sư McGonagall lạnh lùng.

Snape tiến tới gần hơn, và đôi mắt hăn đảo từ giáo sư McGonagall sang khoảng không xung quanh bà, cứ như thể hăn biết Potter đang ở đây. Harry cũng giơ cao đũa phép, sẵn sàng tấn công.

"Tôi có cảm giác là," Snape nói, "Alecto đang sẵn đuổi một tên đột nhập."

"Thật chứ?" giáo sư McGonagall nói, "và cái gì cho anh ấn tượng đó?"

Thầy Snape quay phần da bên tay trái của hăn lại, nơi mà dấu hiệu hắc ám đóng vào da thịt hăn.

"Ôi, nhưng lẽ tự nhiên là," bà McGonagall lạnh lùng, "lũ tử thần thực tử các anh có những phương tiện riêng để liên lạc chứ, tôi quên mất."

Snape vờ như không nghe thấy bà nói. Đôi mắt hăn ta vẫn lơ lửng ở vùng không khí bên cạnh bà, và hăn đang tiến lại gần, với một cái cách khó mà nhận ra là hăn đang làm vậy.

"Tôi không biết hôm nay đến lượt chị tuần tra cho thềm cửa đó, chị Minerva."

"Anh có kiến nghị gì sao?"

"Tôi đang tự hỏi cái gì có thể đưa chị ra khỏi giường vào lúc khuya khuấy như vậy?"

"Tôi nghĩ là tôi nghe thấy một vụ náo động," giáo sư McGonagall nói.

"Thật vậy sao? Tất cả đều yên tĩnh đó chứ?"

Snape nhìn thẳng vào mắt của bà.

"Chị nhìn thấy Harry Potter chưa, chị Minerva? Bởi vì nếu chị thấy, thì tôi phải khẳng định là.."

Giáo sư McGonagall di chuyển nhanh hơn là Harry có thể tưởng tượng.

Đũa phép của bà vấy trong không khí và trong một giây Harry nghĩ là Snape sẽ phải sụp đổ, bất tỉnh, nhưng sự lẹ làng của bà Khiên thật sự như giáo sư vừa phá vỡ cân bằng. Bà vung cây đũa tới nóc trần nhà và khiến nó bay ra khỏi những cái dầm đỡ. Harry, chuẩn bị yểm bùa Snape, phải kéo Luna ra khỏi đường của ngọn lửa thiêu trụi, mà đang trở thành một vòng lửa khổng lồ bay dọc hành lang như một cái thòng lọng để bắt Snape.

Khi không còn ngọn lửa nữa, thì một con rắn khổng lồ của Snape bị giáo sư McGonagall vô hiệu hoá thành một làn khói, và định dạng lại, cứng cỏi trong vài giây, trở thành một đàn dao găm. Snape tránh chúng chỉ bằng cách điều khiển những bộ giáp che chắn cho hắn, và với từng tiếng vọng, là một con dao găm cắm phập vào ngực bộ giáp. "Minerva!" một giọng nói the thé vang lên, và nhìn xuống đằng sau nó, vẫn đang che chắn cho Luna khỏi những lá bùa bay, Harry nhìn thấy giáo sư Flitwick và giáo sư Sprout chạy vội tới từ phía hành lang trước mặt chúng, trong đồ ngủ, cùng với thân hình đồ sộ của thầy Slughorn hậu thuẫn.

"Không!" thầy Flitwick ré lên, giơ đũa phép lên, "ngươi sẽ không sát nhân được ở Hogwarts!"

Lời nguyện của thầy trúng ngay cái áo giáp mà Snape đang ẩn náu. Với một tiếng cách, nó trở nên có sự sống. Snape vật lộn với cái tay kim loại kiểm cặp và gửi nó trở lại người tấn công. Harry và Luna phải nhảy sang hai bên để tránh bộ giáp động vào tường và vỡ nát. Khi Harry quay lại nhìn lần nữa, Snape đang chạy trốn khẩn trương. Giáo sư McGonagall, Flitwick, và Sprout đều đang đùng đùng đuổi theo hắn. Hắn nhảy qua cửa một phòng học và, một lúc sau, Harry nghe thấy tiếng giáo sư McGonagall rít lên phẫn nộ, "đồ hèn, đồ HEN!"

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Luna hỏi.

Harry đứng thẳng dậy và chúng chạy dọc hành lang. vút lại cái áo choàng tàng hình ở phía sau, đi vào một căn phòng thấp hơn nơi mà giáo sư McGonagall, Flitwick và Sprout đang đứng cạnh một cái cửa sổ vỡ nát.

"Hắn nhảy ra ngoài," giáo sư McGonagall nói khi Harry và Luna chạy vào căn phòng.

"Ý cô hắn chết rồi sao?" Harry ngó ra ngoài cửa, lờ đi vẻ mặt sững sốt của thầy Flitwick và cô Sprout khi nhìn thấy nó.

"Không, hắn chưa chết," giáo sư McGonagall cay đắng nói. "Không giống cụ Dumbledore, hắn vẫn còn giữ một cây đũa phép. Và hắn có vẻ là đã học được vài mánh từ ông chủ của mình.

Với vẻ mặt hơi kinh hoàng, Harry nhận thấy khoảng cách là khổng lồ, và một con dơi kì dị nhìn tựa như Snape đang bay xuyên qua bóng tối, tới bức tường vành đai.

Có tiếng bước chân sau lưng họ, và nhiều tiếng thở hỗn hển. Thầy Slughorn vừa bắt kịp.

"Harry!" Ông ta rên rỉ, xoa bóp cái ngực vĩ đại bên dưới bộ áo pijama màu xanh ngọc bằng lụa. "Con trai ta... thật là bất ngờ... Chị Minerva. giải thích giùm coi, Severus...sao?"

"Hiệu trưởng của chúng ta đang có một kì nghỉ ngắn," giáo sư McGonagall khinh khỉnh nói, chỉ tay về phía ô cửa hình Snape.

"Giáo sư!" Harry chộp tay nó lấy trán, nó có thể nhìn thấy cái hồ đầy Âm Binh đang trôi xung quanh nó, nó cũng cảm thấy một cái thuyền xanh nhợt tông sầm vào bãi đá ngầm, và Voldemort rời khỏi đó với sát khí trong trí óc...

"Giáo sư, ta phải làm rào chắn cho trường, hẳn đang đến rồi!"

"Được lắm, Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đang đến," bà nói với những giáo sư khác. Cô Sprout và thầy Flitwick há hốc miệng, còn thầy Slughorn thì bật ra một tiếng rên khe khẽ. "trò Potter đã có công việc phải làm trong toà nhà theo mệnh lệnh của cụ Dumbledore. Chúng ta phải đặt vào đây tất cả những phép bảo vệ có thể khi mà trò Potter phải làm những gì trò ấy cần."

"Chị có nhận ra, không thể có bùa phép nào có thể cầm chân Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết hoàn toàn hay sao?", thầy Flitwick yếu ớt.

"Nhưng chúng ta có thể giữ chân hắn lại." Giáo sư Sprout tiếp lời.

"Cảm ơn chị, Pomona," giáo sư McGonagall nói, và giữa hai phù thủy có một cái nhìn thấu hiểu không lay chuyển được. "Tôi nghĩ chúng ta nên thiết lập một hệ thống bảo vệ căn bản xung quanh lâu đài, và tập trung các học sinh của chúng ta tại Đại Sân Đường. Hầu hết phải được giải cứu, nhưng cũng có thể có những trò lớn tuổi hơn muốn ở lại và chiến đấu, tôi nghĩ các trò ấy cần được tao cơ hội."

"Đồng ý," giáo sư Sprout nói, vội vàng chạy ra cửa. "Tôi sẽ gặp mọi người ở Đại sảnh 20 phút sau với nhà của tôi."

Và bà chạy khỏi tầm nhìn, mọi người có thể nghe thấy tiếng làu bàu của bà, "Dracula vòi vòi, bầy quỷ, và hạt gạo răng, để xem bọn tử thần thực tử đối đầu ra sao với những thứ như thế này."

"Ta có thể ếm từ đây," thầy Flitwick nói, mặc dù ông không thể nhìn ra ngoài, ông vẫn vẩy đũa phép vào cái cửa sổ bị vỡ và bắt đầu lăm bằm những câu thần chú với độ hoàn hảo tuyệt vời.

Harry nghe thấy một tiếng ào ào, khi thầy Flitwick bắt lấy sức mạnh của gió để bảo vệ cho sân trường.

"Thưa thầy," Harry nói, đến gần bậc thầy bùa ngải bé nhỏ. "Thưa thầy, con xin lỗi phải cắt ngang, nhưng thứ này hết sức quan trọng. Thầy có bất cứ hiểu biết gì về vương miện của Ravenclaw không?"

"--Protego Horribillis---cái vương miện của Ravenclaw sao?" thầy Flitwick ré lên. "Một hiểu quyết ngoài tầm không thích hợp, con trai à, ta không nghĩ nó quan trọng trong tình thế này!"

"Con chỉ nghĩ là -- liệu thầy có biết nó ở đâu không? Thầy đã nhìn thấy nó chưa?"

"Nhìn thấy ư? Chưa ai nhìn thấy nó mà còn trong kí ức cả? Nó bị thất

lạc lâu lắm rồi!"

Harry cảm thấy một cảm giác lẫn lộn giữa thất vọng và hoảng loạn. Vậy thì, liệu cái Hocrux, giờ nó ở đâu?

"Chúng ta phải gặp thầy và nhà Ravenclaws ở đại sảnh đường, Filius!" giáo sư McGonagall nói, ra hiệu cho Luna và Harry theo sau.

Chúng chỉ vừa tới cửa khi thầy Slughorn nổ ra nói.....

"Ý ta," ông lặp bặp, nhợt nhạt và đổ mồ hôi nhễ nhại, bộ râu hình con hải mã rung rinh. "Thật là mạo hiểm làm sao! Ta không chắc điều này có đúng không, Minerva à. Hẳn nhất định sẽ tìm ra cách để vào thôi, chị biết rằng, bất cứ ai mong trì hoãn hẳn, đều đẩy mình vào hiểm nguy khủng khiếp nhưt."

"Tôi cũng chờ đợi anh và nhà Slytherin có mặt ở Đại Sảnh trong hai mươi phút." Giáo sư McGonagall nói. "Nếu anh muốn rời bỏ nơi này cùng học sinh của mình, tôi không ngăn cản, song, nếu anh có ý đồ phá hoại những cố gắng phòng ngự của chúng tôi, hoặc vũ trang chống lại bọn tôi, thì chúng ta sẽ đấu tay đôi đến chết, anh Horace à." "Minerva!" ông ta kinh hoàng.

"Bây giờ là lúc nhà Slytherin phải quyết định xem họ sẽ đặt lòng trung thành vào đâu," giáo sư McGonagall ngắt lời. "Đi đi và đánh thức bọn trẻ dậy, anh Horace." Harry không đứng lại để xem thầy Horace ấp úng. Nó và Luna theo sau giáo sư McGonagall, người đang đứng giữa sảnh lớn và giơ cao đũa thần trong tay.

"Piertotum -- ôi chúa ơi, Filch, không phải bây giờ chứ!"

Người canh gác có tuổi chỉ vừa tập tễnh đi vào, hét lên "Có trò không ngủ! Có trò ở trong hành lang!"

"Chúng được lệnh như vậy mà đồ ngu ngốc!" giáo sư McGonagall quát to. "Bây giờ hãy đi tìm cái gì đó có ích để làm đi, đi tìm Peeves đi!"

"P-Peeves?" Filch lặp bặp như thể chưa từng nghe cái tên bao giờ.

"Phải, Peeves ấy, ngốc ạ, Peeves! Anh chẳng than phiền về nó cả phần tư thế kỉ này sao! Tìm và bắt nó đi! Ngay nào!"

Thầy Filch rõ ràng đang nghĩ rằng giáo sư McGonagall đã mất bình tĩnh rồi, nhưng thầy vẫn tập tễnh quay đi, vai uốn cong, thì thào dưới hơi thở.

"Và giờ... Piertotum Locomator!" Giáo sư McGonagall hét lên. Và dọc theo hành lang, những bức tượng và những bộ áo giáp nhảy xuống chân thường, và từ những tiếng vọng từ những tầng trên và dưới, Harry biết, những bức tượng vào bộ áo giáp khác khắp toà lâu đài cũng làm như vậy.

"Hogwarts đang bị đe dọa!" Giáo sư McGonagall nói to. "Người của chúng ta có hạn thôi, vậy hãy bảo vệ chúng tôi, hãy làm nhiệm vụ với ngôi trường!"

Lách cách và la hét, những đám tượng chạy tán loạn qua Harry, một vài bức có vẻ nhỏ hơn, những bức tượng khác lại to hơn thật. Có cả những con vật, và những bộ áo giáp kêu loảng xoảng khua khua

những thanh gươm và những quả bóng đầy đinh nhọn được nới vào những sợi xích.

"Giờ thì, Potter," Giáo sư McGonagall nói. "Con và cô Lovegood nên trở lại với những người bạn và đưa họ đến Đại sảnh Đường – Cô sẽ đánh thức nhà Gryffindor."

Họ tách ra ở chỗ trên cùng của cái cầu thang tiếp theo, Harry và Luna quay lại chỗ lối vào bí mật dẫn tới Phòng Yêu Cầu. Khi bọn chúng chạy, chúng gặp những đám đông học sinh, phần lớn đang mặc những cái áo choàng du lịch bên ngoài bộ đồ ngủ, bị giáo viên và huynh trưởng dẫn xuống Đại sảnh Đường.

"Đó là Potter!"

"Harry Potter!"

"Đó là nó, mình thề là, mình vừa thấy nó!"

Nhưng Harry không quay lại, và cuối cùng, bọn chúng cũng đến lối đi dẫn tới phòng Yêu Cầu. Harry dựa vào bức tường được phù phép, bức tường mở ra, và nó cùng Luna tăng tốc trở lại cầu thang dốc.

"Cái..."

Khi nhìn vào căn phòng, Harry trượt vài bậc thang vì ngạc nhiên. Căn phòng đã đầy ắp người, đông đúc hơn lần cuối cùng nó ở đó. Chú Kingsley và thầy Lupin đang nhìn nó cùng với Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson và Alicia Spinnet, Bill và Fleur, và ông bà Weasley.

"Harry, chuyện gì xảy ra thế?" Thầy Lupin hỏi khi gặp nó ở chân cầu thang.

"Voldemort đang đến đây, họ đang bảo vệ ngôi trường – Snape đã bỏ trốn – Mọi người làm gì ở đây? Làm sao mọi người biết được?"

"Bọn anh đã gửi thư cho toàn bộ Đoàn Quân Dumbledore." Fred giải thích. "Em không thể mong chờ mọi người bỏ lỡ cuộc vui này được, và ĐQD đã cho Hội Phượng Hoàng biết, và tin đó lan nhanh như một quả cầu tuyết vậy."

"Làm gì trước đây, Harry?" George hỏi. "Làm gì tiếp theo đây?"

"Bọn họ đang di tản những đứa trẻ nhỏ và mọi người đang gặp nhau ở Đại sảnh Đường để được quản lý." Harry nói. "Chúng ta sẽ chiến đấu."

Có một tiếng gầm lớn và có một đợt sóng lớn tiến đến cầu thang, nó bị đẩy lùi lại bức tường khi bọn họ vọt qua nó, lẫn lộn những thành viên của Hội Phượng Hoàng, Đoàn quân Dumbledore và đội Quidditch cũ của Harry, tất cả đều giơ cao đũa phép, thẳng tiến tới cầu thang chính.

"Đi nào, Luna." Dean gọi khi nó đi ngang qua, nó giơ bàn tay còn trống ra, và Luna nắm lấy, đi theo nó về phía cầu thang.

Đám đông mỏng dần. Chỉ còn một ít người ở lại dưới phòng Yêu Cầu và Harry gia nhập cùng họ. Bà Weasley đang vật lộn với Ginny. Quanh họ là thầy Lupin, Fred, George, Bill và Fleur.

"Con chưa đủ tuổi!" Bà Weasley hét lên với con gái khi Harry tới nơi. "Mẹ không cho phép! Bọn con trai, thì được, nhưng con, con phải về"

nhà!”

“Con sẽ không làm thế đâu!”

Mái tóc của Ginny bay bay khi cô bé vùng thoát khỏi vòng tay của mẹ.

“Con ở trong Đoàn Quân Dumbledore!”

“Một băng nhóm thiếu niên à!”

“Một băng nhóm thiếu niên sẽ chiến đấu với hắn, khi không ai dám làm điều đó!” Fred nói.

“Nó mới mười sáu tuổi!” Bà Weasley hét lên. “Nó chưa đủ tuổi! Hai đứa con nghĩ gì vậy khi đưa nó đi cùng...”

Fred và George trông có vẻ hơi xấu hổ về chính mình.

“Mẹ nói đúng đấy, Ginny.” Anh Bill nói nhẹ nhàng. “Em không thể. Những người chưa đủ tuổi phải rời khỏi đây, đó là quyền lợi.”

“Con không thể về nhà!” Ginny hét lên, những giọt nước mắt tức giận lấp lánh trên mắt. “Cả gia đình con đang ở đây, con không thể chịu được việc đợi ở đây một mình và không biết gì và...”

Đôi mắt của cô bé gặp đôi mắt của Harry lần đầu tiên. Cô bé nhìn nó cầu xin, nhưng nó lắc đầu, và cô bé quay đi một cách cay đắng.

“Được rồi!” Cô bé nói, nhìn chăm chăm vào lối đi dẫn đến đường hầm quay trở lại quán Đầu Heo. “Con sẽ tạm biệt mọi người bây giờ, sau đó, và...”

Có một sự chen lấn và một cú đấm mạnh. Ai đó đã leo ra khỏi cái đường hầm, hơi mất thăng bằng và ngã xuống. Anh ta tự đẩy mình đến bậc thang gần nhất, nhìn quanh qua cái gọng kính đã lệch sang một bên và nói. “Con có đến quá muộn không? Đã bắt đầu chưa. Con chỉ vừa mới tìm ra, vì vậy con – con...”

Percy nói lấp bắp trong im lặng. Rõ ràng là anh không mong đợi lại chạy vào giữa phần lớn gia đình thế này. Có khoảng thời gian dài dành cho sự ngạc nhiên, bị phá vỡ bởi tiếng nói của Fleur khi cô nàng quay sang thầy Lupin, đó là một nỗ lực điên cuồng vô hình để phá vỡ sự căng thẳng. “VẬY – Teddy bé nhỏ ra sao rồi?”

Thầy Lupin nháy mắt với cô nàng, hoảng hốt. Sự im lặng giữa những người nhà Weasley như đang đông đặc lại, giống như những tảng băng.

“Ta – à ừ - nó vẫn ổn!” Thầy Lupin nói ta. “Ừ. Tonks đang ở với nó - ở nhà mẹ...”

Percy và những người nhà Weasley còn lại vẫn nhìn chăm chăm vào nhau, tất cả như đóng băng.

“Đây, ta có ảnh của nó?” Thầy Lupin hét lên, lấy một tấm ảnh từ cái áo vét ra, đưa cho Fleur và Harry, nó thấy đứa trẻ có một nhúm tóc màu ngọc lam sáng, đang vẫy bàn tay mũm mĩm với ống kính.

“Con là một thằng khờ!” Percy gào lên, to đến nỗi thầy Lupin gần như làm rơi bức hình. “Con là một thằng ngốc. Con là một đồ ngu tự cao tự đại... Con là một – một người...”

“Kính trọng Bộ trưởng, từ bỏ gia đình, đưa con nút khao khát quyền

lực." Fred nói

Percy thừa nhận.

"Đúng vậy!"

"Ồ, anh không thể nói công bằng hơn thế!" Fred nói, giơ tay ra cho Percy.

Bà Weasley bật khóc. Bà chạy về phía trước, đẩy Fred dang một bên, và ôm chặt Percy đến phát nghẹt, và khi Percy vỗ nhẹ lên lưng bà, mắt anh hướng tới cha của mình.

"Con xin lỗi, Bố!" Percy nói.

Ông Weasley nháy mắt nhanh hơn, sau đó ông cũng vội tiến đến ôm hôn lấy con trai.

"Chuyện quái gì đã khiến anh có lại được giác quan thế, Perce?" George dò hỏi.

"Anh đã định làm thế lâu rồi." Percy nói, đang chùi mắt dưới cái kính bằng một góc của cái áo choàng du lịch. "Nhưng anh phải tìm cách thoát ra và điều đó là không hề dễ dàng ở Bộ, bọn họ luôn luôn tổng giam những kẻ phản bội. Anh đã tìm cách liên lạc được với cụ Aberforth và cụ nhắn cho anh mười phút trước rằng Hogwarts đang chuẩn bị cho một cuộc chiến, do đó, anh ở đây."

"Ồ, chúng ta đã thấy huynh trưởng của chúng ta mất nhiều thời gian đến thế nào cho việc đó." George bắt chước hành động hoa mỹ nhất của Percy. "Nào, hãy lên tầng trên và chiến đấu, nếu không những Tử Thần Thực Tử giỏi giang sẽ làm điều đó."

"Vây, giờ chị là chị dâu của em?" Percy nói, bắt tay với Fleur khi họ cùng đi nhanh về phía cầu thang với Bill, Fred và George.

"Ginny!" Bà Weasley quát lên.

Ginny đang cố gắng lên lên gác, trong sự thành công của cuộc hoà giải.

"Chị Molly, như thế này thì sao." Thầy Lupin nói. "Tại sao Ginny phải ở đây, như thế thì ít nhất cô bé cũng ở nơi xảy ra trận chiến và biết cái gì đang diễn ra, nhưng sẽ không ở trung tâm của những cuộc đánh nhau?"

"Tôi..."

"Một đề nghị tốt đấy." Ông Weasley quả quyết. "Ginny, ở trong phòng này, con nghe đấy chứ?"

Ginny có vẻ không thích ý kiến đó cho lắm, nhưng trước cái nhìn nghiêm nghị bất thường của cha, cô bé gật đầu. Ông bà Weasley và thầy Lupin cũng tiến đến bậc thang.

"Ron đâu rồi?" Harry hỏi. "Hermione đâu?"

"Bọn chúng đã đến Đại sảnh Đường." Ông Weasley gọi với qua vai.

"Cháu không thấy hai đứa đi ngang qua cháu." Harry nói.

"Họ nói gì đó về cái nhà vệ sinh." Ginny nói. "Không lâu sau khi anh rời đi."

"Nhà vệ sinh?"

Harry băng qua phòng, đến một cánh cửa mở dẫn đến phòng Yêu Cầu và kiểm tra cái phòng vệ sinh phía bên kia. Phòng vệ sinh trống rỗng.

“Em chắc là họ nói phòng vệ...?”

Nhưng sau đó, cái thẹo của nó đau nhói và căn phòng Yêu Cầu biến mất. Hả đang nhìn xuyên qua cánh cửa được rèn bằng sắt với hình những con thuyền có cánh ở cột trụ của cả hai bên, nhìn xuyên qua bóng tối vào khuôn viên của tòa lâu đài, nơi đang rực rỡ ánh sáng. Nagini đang nằm trên vai hả. Hả đang có cái cảm giác lạnh lẽo, độc ác muốn giết người.